

Capitolul 1

După o vacanță de vis în Milano, Daria Martinelli căuta strada care urma să o ducă spre o altă destinație. E atentă la frumusețile naturii care o înconjoară, iar acest fapt o face să se abată puțin de la drumul dorit inițial, căci, la o intersecție, neobservând indicatorul, ajunge în Montello, un mic orășel din nordul Italiei. Nu o deranjează însă. Este un prilej de a explora necunoscutul.

Abandonează mașina într-o parcare cu multe locuri libere și pleacă în descoperirea locului. Este curioasă ce ascunde orășelul acesta cu case frumos colorate.

Își târăște picioarele obosite pe străduțele înguste și încearcă să țină piept temperaturii cu mult peste limita obișnuită în perioada aceasta din an. Chiar dacă este început de septembrie, soarele și căldura înăbușitoare o obligă să se adăpostească la răcoarea primei cofetării care îi iese în cale.

– Bună ziua! o salută un domn rumen în obraji.

Imediat ce a trecut pragul localului, bărbatul s-a și prezentat în fața ei, întâmpinând-o cu zâmbetul lui de impresionat turiști.

– Bună ziua și dumneavoastră! răspunde politicoasă.

Codul bunelor maniere impus de familia ei spune că trebuie să ofere reciprocitate și să salute, cu toate că ar prefera să rămână tăcută, pentru a se bucura de liniște. Nu prea are chef de discuții fără sens cu un necunoscut. Este destul de introvertită când vine vorba de a purta conversații de complezență.

– Bine ai venit în lumea mea! Aceasta este afacerea familiei mele de generații întregi. Numele meu este Peppino! Cu ce te pot servi?

– Încântată de cunoștință, domnule, eu sunt Daria. Mi-ar face plăcere să gust o înghețată de lămâie.

– Îmi place alegerea ta. Denotă că ai un caracter puternic. Vino! Am o masă liberă pentru tine într-un colțișor splendid al localului meu.

După ce rostește toate aceste amabilități, bărbatul îi întoarce spatele și o ia înainte printre mese.

Sub privirea ei cercetătoare, localul se prezintă mic, modest și amenajat după un stil puțin cam învechit pentru mileniul în care trăim.

Domnul Peppino îi trage scaunul și o invită să ia loc la masă. Imaginea care i se arată în fața ochilor cu ajutorul geamului o face să își înghită saliva cu o anumită dificultate. Frumusețea locului este unică, mirifică, desprinsă parcă din paginile cărților citite în noapte, când somnul nu vrea sub nicio formă să treacă pe la ea. O întreagă carte poștală se desfășoară în fața ochilor ei.

– Ce dorește domnișoara?

O voce bărbătească o îndeamnă să abandoneze pentru mai târziu admirarea locului și să își ridice privirea pentru a întâmpina persoana ivită aproape de nicăieri. O deranjează acest fapt, pentru că îi distruge momentul de contemplație intensă în care căzuse.

– Am comandat deja, răspunde rece.

Dintr-un oarecare motiv, se trezește că admiră trăsăturile ospătarului. Nu este un zeu căzut din ceruri, dar construcția corpului său o îndeamnă să își treacă limba peste buzele uscate.

– Marcello, te ocupi tu de domnișoara Daria? Eu am puțină treabă, mărturisește domnul Peppino, trecând în grabă pe lângă ei.

– Așadar, să reluăm de unde am rămas! Ce îți pot oferi?

Modul cum a formulat întrebarea îi creează confuzie Dariai. Zâmbetul ștrengar și mișcarea aceea ciudată a ochiului stâng continuă să îi ridice temperatura corpului cu alte câteva grade în plus și să îi facă inima să bată cu putere.

– O înghețată cu gust de lămâie, mulțumesc, rostește repede.

Rupe legătura puternică creată între privirile lor pentru a continua să observe cu admirație locul în care a ajuns fără să vrea.

Se așteaptă ca el să îi întoarcă spatele și să plece. Să îi aducă cât mai repede cu puțință comanda, dar, având în vedere că nu se întâmplă nimic, ba, mai mult decât atât, el continuă să rămână nemișcat în același loc, asemenea unei statui, Daria își întoarce capul încă o dată către acesta.

– Îți pot fi de folos cu ceva? se trezește întrebându-l, încercând să își mențină starea de spirit pe cât posibil calmă sau indiferentă.

– Mi-ar face o deosebită plăcere să facem turul orașului diseară. Ies din tură la ora patru. După aceea, îți pot fi ghidul turistic personal. Ai putea descoperi frumusețile ascunse ale locului acesta uitat de lume și de Dumnezeu deopotrivă.

Zâmbetul de pe chipul lui Marcello o face să își muște cu putere limba, urmare a unui tic nervos de care nu reușește să scape nici în ruptul capului. Nu că nu i-ar plăcea să vadă locul însoțită, dar își imaginează gândurile ascunse ale bărbatului în ceea ce-o privește. Parcă ar avea nevoie de puțină activitate sexuală, dar o voce îi strigă că nu este cazul. Că necunoscutul

din fața ei nu este de încredere. Rațiunea nu o înșală niciodată și decide să se bazeze pe ea, fapt pentru care îi răspunde politicos:

– Îți mulțumesc din suflet pentru gestul minunat, dar mă văd nevoită să refuz invitația!

Bărbatul continuă să se holbeze la ea încrezător timp de alte câteva minute bune. Privirea îndrăzneată asupra trupului său o face pe Daria să își coboare ochii și să își facă de lucru cu ziarul local găsit pe masă, folosindu-l pe post de evantai.

Îi mulțumește în gând atunci când îl observă îndepărtându-se, dar pacea ei interioară este deranjată încă o dată de către o altă voce. Cel puțin, de data aceasta este una feminină și nu cea a altui mascul în călduri.

– Pot să mă așez cu tine la masă?

Daria lasă ziarul să îi cadă pe suprafața din fața ei și își ridică privirea, pentru a vedea cui îi aparține vocea aceea melodioasă. În fața ei, o femeie însărcinată așteaptă nerăbdătoare răspunsul. Își mângâie cu mândrie burtica, în încercarea de a se asigura că va primi un răspuns pozitiv.

Inițial, Daria nu înțelege de ce trebuie să împartă masa cu o altă persoană. Așa că rupe contactul vizual dintre ele și analizează cofetăria de jur-împrejur, observându-i toate colțurile. În felul acesta, are răspunsul la nelămurirea ei de mai devreme. Localul este plin la această oră.

– Sigur că puteți! Luați loc, vă rog!

Recuperează ziarul abandonat pe masă, pentru a-i acorda spațiul necesar, dar și atenția cuvenită doamnei cu care își va petrece următoarele minute.

Cu un zâmbet luat parcă din revistele cu celebrități, femeia își aruncă geanta pe scaunul liber din dreapta și se așază cu o oarecare dificultate. Sunt amuzante mișcărilor ei.

Tocmai de aceea Daria încearcă din toate puterile să-și ascundă zâmbetul din colțul buzelor.

– Eu sunt Matilda De Rosa, nu îi dă timp să realizeze ce se întâmplă, că femeia își întinde brațul în față și îi cere să facă cunoștință.

Nu că gestul acela ar fi ieșit din comun, dar Daria nu este genul de persoană care socializează cu ușurință. Nu este mizantropă, dar nici îndrăzneată în așa fel încât să înceapă o discuție cu o necunoscută. Și, totuși, are impresia că o cunoaște de undeva, dar nu reușește să își dea seama de unde.

– Daria Martinelli, își șoptește numele, încă impresionată de ceea ce i se întâmplă. Îi oferă la rândul ei mâna și o strânge prietenește deasupra mesei.

– Pe bune? Una și aceeași cu copila cu codițe împletite și pistrui în obraji? Nebuna care mă șantaja pentru a putea ieși din casă atunci când era pedepsită?

Vocea apăsată a femeii însărcinate o face pe Daria să își forțeze neuronii să se activeze. Se întrebă tot mai des: „De ce memoria se joacă în felul acesta cu mine?”

La cei douăzeci și șapte de ani ai săi nu ar trebui să întâmpine astfel de probleme.

Chipul i se luminează, iar zâmbetul îi face colțurile buzelor să se lărgească, ajungând parcă până în dreptul urechilor.

– Doamne, Matilda, tu ești? Întrebă ușor confuză încercând să se ridice, dar este nevoită să renunțe, deoarece, între cele două femei s-a pus paravan trupul ospătarului insistent de mai devreme.

S-a întors cu înghețata comandată cu puțin timp în urmă de către Daria. O așază în fața ei și tânăra evită un incident rușinos pe ultima sută de metri. Observă la timp că privirea

bărbatului pare bătută în cuie asupra decolteului doamnei din fața ei și își dă seama că Marcello nu îi acordă nici un fel de importanță, fapt pentru care nu realizează exact ce face atunci când îi lăsă cupa cu înghețată aproape dincolo de marginea mesei. Noroc că este atentă și o prinde cu o agilitate deosebită.

– Ce îți ofer azi, Matilda?

Tânăra rămâne fără cuvinte când observă aceeași mișcare șmecheră a ochiului ospătarului la adresa femeii din fața sa. „Și-a băut mințile?”, gândește în secunda imediat următoare. Așa ceva este strigător la cer. Dar partea absurdă în acest trio e faptul că femeia măritată îi răspunde la gest cu zâmbetul pe buze.

– O înghețată asortată, vanilie, căpșuni, vișine, pepene galben și în vârf ciocolată, enumeră gusturile pe degetele ei îngrijite și date cu lac de un roșu aprins.

Înainte să le întoarcă spatele celor două femei, Marcello îi trimite o beza Dariei.

„E o răzbunare la adresa ta. Stai calmă! Nu merită să te agiți degeaba”, o dojenește buna ei prietenă, conștiința.

– Așadar, Daria, ce ai mai făcut în ultimii ani? Își începe interogatoriul Matilda.

Răspunsul întârzie să fie formulat, căci, sincer nu a realizat că au trecut chiar atât de mulți ani de la despărțirea dintre Claudio - fratele mai mare al Dariei - și iubirea lui de atunci, Matilda Costa.

– Nu așa de multe lucruri importante, de care sunt sigură că ai avut tu parte. Am terminat Facultatea de Medicină, dar, spre rușinea mea, nu mi-am dorit să profez. Am călătorit până la plictiseală, iar acum mi-ar plăcea să mă opresc un pic din toată această fugă a mea. Să încep să privesc viitorul cu alți ochi. Tu?

– Nu înțeleg de ce crezi că am făcut multe lucruri. După despărțirea dintre mine și Claudio, am decis să mă mut la Roma. Să îmi văd de drumul prin viață fără iubirea fratelui tău. După puțin timp, l-am întâlnit pe Ottavio, un bărbat cu un farmec aparte. Modul lui de a fi și a spune lucrurilor pe nume m-a determinat să mă căsătoresc cu el după doar patruzeci și opt de ore de discuții și plimbări pe străzile orașului. Credeam cu tărie că el urma să mă ajute să dau uitării dragostea care mă macină după despărțirea aceea iminentă, dar evenimentele ce au urmat m-au contrazis.

– De ce v-ați despărțit? vocea Dariei o face pe Matilda să ofteze și să își mute ochii către fereastră.

Privirea tristă și durerea emanată de ochii ei căprui o fac pe Daria să își blesteme curiozitatea. Claudio a evitat să spună motivul rupturii lor. De fiecare dată când îl întreba câte ceva despre relația lor, întorcea capul și se îndepărta fără să rostească niciun cuvânt.

– Nu v-a spus?

Sprâncenele arcuite ale Matildei se ridică într-un mod haios. Stupoarea de pe chipul ei e motiv de mare mirare pentru tânăra care încearcă să capete răspunsuri.

– Nu. A continuat să spună că nu este treaba noastră. Ne-a obligat să nu ne băgăm în chestiunile voastre.

– Am făcut greșeala fatală și am tras consecințele... începe nostalgică, dar se oprește înainte să termine ideea începută.

Privirea tristă dispăre ca prin minune, ca și cum ar fi fost un buton imaginar, capabil să ștergă totul într-o clipită. Acesteia îi ia locul un zâmbet bolnav. Un râs gălăgios pune stăpânire pe gâttelejul ei și face ca toți cei din cofetărie să își îndrepte atenția doar asupra mesei ocupate de către cele două femei, una cu ochii mari de uimire, iar alta ce pare isterică.

– Vrei să încetezi?! Ai atras deja atenția asupra noastră și nu îmi place, încearcă să o convingă Daria, sugerându-i că e greșit comportamentul acela, dar nu are efectul mult dorit asupra interlocutoarei sale. Să înțeleg că râzi de mine? șoptește enervată peste măsură de comportamentul Matildei, apoi se lasă pe spate și încearcă din toate puterile să se mențină senină în continuare, ca urmare a educației alese primite de la părinți, deși e destul de dificil să nu își trădeze iritarea la gesturile celei care, odată, făcea parte din familia ei.

Chiar dacă este departe, continuă să respecte îndrumările și principiile impuse de către familia Martinelli. Mama ei spunea că educația unei persoane este o carte de vizită oriunde te-ai afla. Politețea și felul în care te adresezi persoanelor de lângă tine spun, fără doar și poate, cine ești și ceea de ce ești în stare să faci. Nu contează cu cine stai de vorbă, sărac sau bogat, tânăr sau bătrân, femeie sau bărbat, respectul trebuie pus pe primul loc, până când persoana cu care ai conversația îți dă cale liberă către a i te adresa în mod liber.

Nu are de gând să mânjească renumele familiei Martinelli printr-un comportament rușinos, dar Matilda îi pune greu răbdarea la încercare.

– Vrei să încetezi și să îmi spui și mie ce ai găsit de râs în întrebarea sau răspunsul oferit de tine?

Își continuă fraza ținând capul sus, mândră de felul în care ține sub control situația aceea penibilă.

– Scuze, dar mi-a fost imposibil să mă abțin, îi mărturisește Matilda printre câteva sughituri și lacrimi care îi fac chipul să sclipască în razele soarelui de toamnă.

– Nu am vrut să par nesimțită prin gestul meu. Sunt atât de multe amintiri frumoase din perioada aceea și am avut câteva clipe de fericire, tușește gălăgios din cauza hohotelor de

râs și se așază pe cât posibil confortabil în scaunul de lemn dur, asemenea unui bolovan.

– Nu ești fericită alături de soțul tău? îndrăznește să întrebe tânăra privind nerăbdătoare către Matilda.

Având în vedere că răspunsul întârzie, imaginația bogată a tinerei își creează deja câteva scenarii. Își prinde coada de cal în palmă și începe să se joace cu aceasta, neștiind ce altceva să facă sau să spună.

– Nu asta contează acum, rostește serioasă Matilda. Nu vreau să vorbesc cu tine despre căsătoria mea. Vreau să știu despre tine. Ce vânt te aduce pe aceste meleaguri?

– Destinul. Am greșit strada, îi aduce la cunoștință cu zâmbetul pe buze Daria și privirea plină de uimire a Matildei o face pe tânăra să râdă, în mod controlat, spre deosebire de reacția celeilalte.

Tânăra a susținut sus și tare întotdeauna că nu crede în destin sau alte baliverne de acest gen. Tocmai de aceea Matilda a rămas mască la cuvintele rostite cu atât de multă familiaritate.

– Tot împrăștiată ești? Trecerea anilor nu te-a schimbat sau...

Matilda are pe vârful limbii o caracterizare mult mai lungă de atât, dar își înghite cuvintele. Marcello s-a prezentat încă odată lângă ea și îi așază muntele de înghețată în față, reducând-o astfel la tăcere.

– De cât timp locuiești în acest orașel? se aude vocea tinerei între o înghițitură și alta de înghețată răcoritoare.

– I-am pierdut șirul. Nu m-am oprit niciodată să țin socoteala zilelor. După despărțirea de Claudio, am luat tot mai des decizii greșite care m-au adus aici, își ridică mâinile în sus și arată cu privirea plină de dispreț către burtica ei rotundă.